

hemmeligt i sig, tror jeg nok, vi alle sammen kan blive enige om, at så er det i hvert fald forældet. Der er ikke noget hemmeligt i det mere. Men Udenrigsministeriet mente, at det var bedst at vaske sine hænder.

Hr. Ove Fich svarede jo så pænt på, hvordan vi har gjort det i Europaudvalget. For det første siger hr. Ove Fich, at det havde været rart, om de havde bedt om de relevante dokumenter og ikke bare alle dem, de ønskede. Jamen hr. Ove Fich, det er jo ikke op til hverken Europaudvalget eller Udenrigsministeriet eller dem, der bliver anklaget, at bestemme, hvilke dokumenter der er relevante.

Her er der tale om, at der er nogle, der ønsker at komme til bunds i en sag, og jeg er fløjttende ligeglad med, hvad det er for en sag. Det, der er spørgsmålet, er: Mener vi det i Folketinget, når vi taler om åbenhed, mener udenrigsministeren det, når han taler om, at vi skal have åbenhed i forvaltningen og i ministeriet, eller skal vi stadig væk køre sådan noget hemmelighedskræmmeri?

Når der så ligefrem kommer en sag, hvor man ønsker at sætte spørgsmålstegn ved åbenheden, ved Danmarks mulighed for at fortsætte i EU, ved Danmarks tiltrædelse af EF i sin tid og EU ved Maastricht-Traktaten, når man ønsker at sætte spørgsmålstegn ved noget så væsentligt, siger man: Uha, det er ikke mit bord. Det tør vi ikke. Flertallet i Europaudvalget sagde også: Nej, nej, vi venter, vi venter sandelig, til retten har talt.

Jamen vi havde muligheden. Europaudvalget kunne have anbefalet formanden for Folketinget at oversende alle de dokumenter, og udenrigsministeren havde lige så gode muligheder for at sige: Ja, selvfølgelig skal I få de dokumenter; det er jo ikke ligefrem nogen årsunger mere. Men de gjorde det ikke.

Fru Charlotte Antonsen sagde det meget klart og tydeligt: Hun sagde nej. Så jeg mener, at dér kan man jo selvfølgelig takke for klarheden i svaret om ikke andet.

Hr. Kent Kirk var inde på, at det var ren politik. Hvis det er ren politik, der er foregået her, kan jeg kun sige én ting: Så er politik mere beskidt, end jeg nogen sinde havde drømt om, for den måde, man har gjort det her på, er lousy.

Fru Elisabeth Arnold har en mening, til hun får en ny, og hun accepterede, at et flertal havde sagt nej til udlevering af papirerne, men nu ville hun bøje sig for det. For det var der et flertal i Europaudvalget, der havde gjort.

Fru Elisabeth Arnold erindrede os pænt om, at hun faktisk havde støttet udleveringen af papirerne, men nu, da der var et flertal for det og regeringen sandsynligvis har banket hende på plads, siger hun pænt nej til det her. Det er ikke særlig pænt, men det må hun jo leve videre med.

Jeg vil gerne sige tak til hr. Keld Albrechtsen for støtten til forslaget; det kom i virkeligheden ikke bag på mig. Men det kom bag på mig, at jeg har været med i et Europaudvalg i så mange år – godt nok hed det Markedsudvalget før – som ikke engang har så meget mandsmod og hjerte, at de tør vise nogle papirer, som vi har haft fra 1973 til 1980. Jeg synes ærlig talt, at det er en falliterklæring.

Til sidst vil jeg sige, at vi i Fremskridtspartiet går ind for åbenhed, og vi mener det, når vi taler om demokrati; vi mener det også, når vi retsmæssigt taler om, der skal være lige vilkår. Så vi ville uden tøven gerne have kæmpet endnu længere for, at disse papirer var blevet udleveret.

Og til dem, der har spurgt, hvorfor vi kommer med det forslag nu, vil jeg lige gøre opmærksom på, at forslaget kunne ikke skrives, før vi vidste, at der var et flertal i Europaudvalget, der ikke umiddelbart ville være med til bare at sende papirerne over. Derfor er det også indleveret, før domstolene rent faktisk havde givet deres afslag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg forstår ikke, hvad det er, fru Annette Just beklager sig over vedrørende min holdning. Jeg mener stadig væk, at det ville have været klogt af Europaudvalget at udlevere papirerne, men der var et stort flertal i Europaudvalget for en anden holdning. Det må fru Annette Just da også bøje sig for. Altså demokratiets vilkår er jo, at det er det, der er flertal for, der bliver gennemført. Sådan er det jo. Hvad skal man ellers gøre? Gå ud og hæng sig, fordi man ikke får ret?

Jeg vil gerne spørge fru Annette Just, hvad hun vil gøre, når hun bliver stemt ned. Vil hun gå ud og lave revolution eller kaste bomber eller hvad? Vil hun rette sig efter afgørelsen? Sådan er demokratiets vilkår, og det mener jeg er meget fundamentalt. Det bør Fremskridtspartiet også lære.